

κούπη τῷ παρέχει δριμείας τινας περιόδους, καὶ τοῦ ἰδίου λόγου τὸν ἐπίλογον ἀποτελεῖ ἀπάντησις πρὸς τὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ κ. Βαλέττα : « Ἄν περιστράφη εἰς κοινούς τύπους τὸ σφάλμα δὲν εἶνε τῆς εὐφυΐας του, ἀλλὰ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν ἀνήκει, ἥτις δὲν παρέχει ἡ κοινῶν τύπων ἀφορμὴν. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἐλύοντο τὰ ζητήματα διὰ φράσεων ἐλημμένων ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὡς αἱ σημαῖαι, καὶ τὰ πῶς τολμάτε ! »

Θερμὰ χειροκροτήματα ἐκ τῆς ἀριστερᾶς τὸν ὑποδέχοντα κατερχόμενον, ποδοκροτήματά τινα ἐκ τῶν ἀκροατηρίων, καὶ ἡχηρὸν φίλημα τοῦ κ. Ἀθανασίου Πετιμεζᾶ.

Κουτρούλης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ χρηματισμοῦ, ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει καιρὸν ν' ἀγαπήσῃ. Ἡ ἰδέα τοῦ χρήματος τὸν αἰχμαλωτίζει ἀκατάπαυστα καὶ πνίγει πᾶσαν ὁρμὴν τρυφερότητος, εὐαισθησίας. Ἀπησχολημένος εἰς τὰ « σπουδαῖα » δὲν ἔχει καιρὸν νὰ σκεφθῇ περὶ « ματαιοτήτων » καὶ περιφρονεῖ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἀντικαθιστᾷ διὰ τῶν ἐρώτων. Τοῦτο τοῦ φαίνεται ὡς καταλληλότερον, πρακτικώτερον. Οὐχ ἥττω ὅμως δὲν λείπει νὰ κακολογῇ τὰς γυναῖκας καὶ νὰ βεβαιοῖ, περιστάσεως δοθείσης, ὅτι ὁ ἀληθὴς ἔρως δὲν ὑπάρχει πλέον ὅτι οὐδέποτε ἡγαπήθη χάριν ἑαυτοῦ, ὅτι ἡ ἀφοσίωσις, τὸ πάθος, αἱ θυσίαι εἶναι καθαραὶ φαντασμαγορίαι μυθιστορικαὶ κλπ.

Ἀνθρώπε, ἄνερ θέλω νὰ εἶπω, ὅστις παραπονεῖται ὅτι δὲν ἡγαπήθης, ἡγάπησες ἄρ' αὖ γέ σύ ;

Χορὸς συγκείμενος ἀπὸ ἑξ̄ πραγματικῶν μέρων

1. Οἱ δημοσιογράφοι. — Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἰσχυροί, ἡμεῖς οἱ δυνατοί. Οἱ μεγαλείτεροι πολιτικοὶ ὑποκύπτουσιν εἰς τὰ θεσπίσματά μας, κλίνουν τὸν αὐχένα εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μας, ὑποκλίνονται εἰς τὴν αὐθενσίαν μας, ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως τοῦ γοήτρου των. Ἡμεῖς κρατοῦμεν τὰ νήματα, τὰ ὅποια θέτουσιν εἰς κίνησιν τὰς πλαγγόνας ταύτας καὶ τὰ σύρομεν καὶ τοὺς χορεύομεν κατ' ἀρέσκειαν.

2. Οἱ πολιτικοί. Ἡμεῖς εἴμεθα ἡ πατρίς. Ἡμεῖς τῇ ὑπαγορεύομεν τὰ καθήκοντά της, τῇ ἐπιβάλλομεν τὴν θέλησίν μας ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν νόμων. Καὶ ὁ τόπος μᾶς λατρεύει ὅσον ἡμεῖς αὐτοὶ λατρεύομεν τὸν ἑαυτὸν μας. Ἡ παντοδυναμία μας εἶνε ἀπόλυτος. Κρατοῦμεν τὸ βαλάντιον εἰς χεῖρας καὶ συστέλλομεν ἢ διαστελλομεν τὰ σύρματα κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας μας. Ἐκτὸς ἡμῶν τὰ πάντα εἶνε μηδέν.

3. Οἱ λόγοι. Ὑπάρχει δύναμις δυναμένη νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν κάλαμον ; Αὕτη γεννᾷ τὰς ἰδέας, αὕτη παρασκευάζ-

ζει τὰς ἐπαναστάσεις. Εἰς στίχος τῆς μελάνης μας ἀναστατώνει τὸν κόσμον. Ἐκπορθοῦμεν τὰ φρούρια ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου μας, ἀνατρέπομεν διὰ τοῦ καλάμου τὰς καταχρήσεις. Ἡ δύναμις ἡμῶν εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή : ἡ δύναμις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλοσοφίας.

4. Ο στρατός. Τὸ ξίφος, τὸ ξίφος, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ξίφος. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος πολιτισμός. Ζήτω τὸ αἶμα, ζήτωσαν τὰ πτώματα, ζήτω ὁ θάνατος ! Ἰδοὺ ἡ τιμὴ, ἰδοὺ ἡ δόξα ! Τί εἶνε τὰ βιβλία, οἱ λόγοι, αἱ σοφαὶ διατριβαί, παραβαλλόμεναι πρὸς ἓνα κανονοβολισμόν, καλῶς διευθυνόμενον ; Φονεῦειν, πάντοτε φονεῦειν, ἰδοὺ τὸ μόνον, τὸ σπουδαιότερον ἐπιχείρημα ὅπως φέρῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ἀρμονίαν.

5. Οἱ καλλιτέχναι. Κατοικοῦμεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὁ αἰθὴρ εἶνε τὸ στοιχεῖόν μας. Τὸ ἰδανικόν εἶνε ἡ ἀληθὴς εὐτυχία, ἡ ἀληθὴς εὐτυχία εἶνε τὸ ἰδανικόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀξιοκαταφρόνητος. Μόνον ἡ τέχνη τὸν ἀνυψοῖ, τὸν μεγαλύνει, τὸν καθιστᾷ συμπάρεδρον τῆς θεότητος. Εἶνε ἡμέτεραι αἱ ἄπειραι ἀποστάσεις, αἱ ἀκτινοβολοῦσαι λαμπρότητες, τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ.

6. Οἱ τραπεζίται. Ἐ! Κύριοι ! εἴμεθα τὸ ἑκατομύριον ἡμεῖς. — Γονυπετήσατε ὅλοι !

Ὁ λαὸς ἐν ἀπόπτῳ καθ' ἑαυτὸν : — Ἐ ! καὶ ἐγὼ λοιπόν ;

Ἄλλος ἀρχίζει χαμηλὰ, καὶ ὅλο καταβαίνει.

Ἄλλος ἀρχίζει ὑψηλὰ καὶ ὅλο ἀναβαίνει.

Τὸ πνεῦμα τὸ ὑπερήφανον, ἀχρεῖον.

Καρδιά ὑπερήφανος ὦ ! εἶναι θεῖον.

Ὁ αὐτάρεσκος ἔχει μόνον θαυμαστὴν τὸν ἑαυτὸν του.

Εἰς τὸν ἔρωτα τὸ ν' ἀπαντᾷ τις ὀλίγον εἶναι πολυτιμότερον ἢ ν' ἀποκτᾷ τὸ πᾶν.

Μαρτενγκῶ.

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ « ΥΓΙΕΙΑ »

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὑρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὅχι ἀκριβὰ.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θερμὴ του εἶναι ὕλη ὑγείας.